

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátu složeném z předsedkyně senátu JUDr. Jany Šrédlové a soudců JUDr. Ivy Suneghové a Mgr. Pavly Polednové v právní věci žalobce: [REDACTED] nar. [REDACTED], bytem [REDACTED], zast. JUDr. Hanou Vrbovou, advokátkou v Praze 2, Slavíkova 27, proti žalovanému: **Dopravní podnik hl. m. Prahy, a.s.**, IČO 00005886, se sídlem Praha 9, Sokolovská 217/42, o zaplacení [REDACTED] k odvolání žalovaného proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 9 ze dne 21. března 2013, č. j. 10C 251/2010-104,

t a k t o :

- I. Rozsudek soudu I. stupně se ve výroku I. ohledně jistiny [REDACTED] a úroku z prodlení za dobu od 22. 1. 2011 do zaplacení **p o t v r z u j e**.
- II. Rozsudek soudu I. stupně se ve výroku I. ohledně úroku z prodlení za dobu od 23. 9. 2010 do 21. 1. 2011 **m ě n í** tak, že se žaloba zamítá.
- III. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení před soudem I. stupně.
- IV. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů odvolacího řízení.
- V. Žalobce je povinen zaplatit České republice – Městskému soudu v Praze náklady řízení v rozsahu 80%, a to do tří dnů od právní moci rozsudku s tím, že výše nákladů řízení bude určena samostatným usnesením.
- VI. Žalovaný je povinen zaplatit České republice – Městskému soudu v Praze náklady řízení v rozsahu 20% a to do tří dnů od právní moci rozsudku s tím, že výše nákladů řízení bude určena samostatným usnesením.

Odůvodnění

Napadeným rozsudkem soud I. stupně uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobci částku [REDAKCE] s úrokem z prodlení ve výši 7,75% ročně od 23. 9. 2010 do zaplacení do tří dnů od právní moci rozsudku (výrok I.) a rozhodl, že žalovanému se náklady řízení nepřiznávají (výrok II.).

Žalobce se svou žalobou podanou dne 22. 9. 2010 domáhal zaplacení původně částky [REDAKCE] s přísl. představující bezdůvodné obohacení žalovaného za období od 23. 9. 2000 do 22. 9. 2010. Žalovaný se dle žalobních tvrzení obohatil tím, že vytvořil a ponechal skládku stavebního odpadu na pozemku ve vlastnictví žalobce.

Soud I. stupně rozsudkem ze dne 21. 3. 2013 žalobu zamítl. K odvolání žalobce a jeho zpětvzetí žaloby do částky [REDAKCE] s příslušenstvím pak Městský soud v Praze jako soud odvolací usnesením ze dne 7. 3. 2014 č. j. 14 Co 428/2013-154 zrušil rozsudek soudu I. stupně do částky [REDAKCE] s příslušenstvím a řízení zastavil do částky [REDAKCE]. Předmětem řízení tak zůstala částka [REDAKCE] s příslušenstvím, představující bezdůvodné obohacení žalovaného za užívání pozemku ve vlastnictví žalobce za období od 22. 9. 2008 do 22. 9. 2010 po [REDAKCE]/1m2 za rok [REDAKCE].

Soud I. stupně vycházel ze zjištění, že žalobce je vlastníkem pozemku parc. č. [REDAKCE] - jiná plocha v k. ú. Strašnice o výměře [REDAKCE]. Obvodní soud pro Prahu 2 v řízení vedeném pod sp. zn. 13C 73/1994 pravomocně ve spojení s rozhodnutím Městského soudu v Praze ke dni 3. 4. 1998 rozhodl tak, že původní vlastníci pozemku [REDAKCE] proti žalovanému Dopravnímu podniku hl. m. Prahy přiznal celkem částku [REDAKCE] představující bezdůvodné obohacení žalovaného za období od 24. 11. 1990 do 24. 1. 1996. V rozsudku byl vysloven závěr, že žalovaný si je vědom té skutečnosti, že pozemek parc. č. [REDAKCE] ve vlastnictví původní žalobkyně [REDAKCE] použil jako skládku pro uložení materiálu vytěženého při stavbě „Depa Hostivař“. Není proto důvodná jeho odvolací námitka, že uvedený pozemek neužívá k jeho uložení. V řízení byl vypracován znalecký posudek znalcem [REDAKCE] se závěrem, že díl 1 a díl 2 parc. č. [REDAKCE] leží vně oploceného areálu depa a ze stavů obou dílů pozemků je zřejmé, že nejsou nikým užívány, resp. obhospodařovány, na dílu 2 je rozsáhlá a mohutná skládka, pochází ze stavební činnosti. Žalovaný v dobré víře použil sporný pozemek v letech 1980-1988 pro uložení materiálu vytěženého při stavbě Depa Hostivař. Žalovaný nespороval částku [REDAKCE] za m2 za užívání pozemku za předpokladu prokázání faktického užívání z jeho strany.

Zjištěný skutkový stav posoudil soud I. stupně dle §451 zák. č. 40/1964Sb., občanský zákoník a dospěl k závěru, že bezdůvodné obohacení na straně žalovaného představuje v době rozhodování soudu cenu za skladování materiálu, který žalovaný navezl za období od roku 1980 do roku 1988. Tento materiál žalovaný neodvezl na jiné místo s vědomím, že zavinil založení skládky a v roce 1997 věděl a i tvrdil, že na jeho vzniklou skládku naváží další třetí osoby materiál bez toho, že by tomu zabránil. Neučinil tak ani v roce 1992-1993, kdy podala původní vlastnice [REDAKCE] žalobu. Zároveň za dobu řízení před Obvodním soudem pro Prahu 2 neučinil žádné kroky představující dohodu s původní vlastníci ve formě nájemní smlouvy a ani kroky vedoucí k rekultivaci pozemku s tíhou a vědomím, že tak bude muset učinit i za třetí osoby, které tam stavební materiál navážely stejně tak jako on, avšak s jeho tichým souhlasem s přesvědčením, že pozemek je z jeho strany užíván v dobré víře.

Na základě uvedeného pak soud dospěl k závěru, že žaloba je do částky [REDAKCE] důvodná [REDAKCE] a proto žalobě vyhověl, o příslušenství pohledávky bylo rozhodnuto dle ust. § 517 odst. 2 obč. zák.

O nákladech řízení rozhodl dle ust. § 150 o. s. ř.

Uvedený rozsudek napadl včasným odvoláním žalovaný a namítal, že se soud I. stupně nedostatečně zabýval otázkou prokázání rozsahu užívání pozemku žalovaným. Žalobce odkazoval na původní znalecký posudek [REDAKCE], který posuzuje stav z roku 1997, a jiný důkaz nenavrl. Soud tak rozhodl ve prospěch žalobce na základě neúplně zjištěného skutkového stavu. Žalobce nepředložil soudu žádný důkaz o užívání pozemku žalovaným za žalované období, přičemž žalovaný popírá, že by v žalovaném období pozemek žalobce využíval, že by v rozhodném období na pozemek žalobce umístil jakýkoli materiál. Z uvedených důvodů navrhl, aby odvolací soud napadený rozsudek změnil a žalobu zamítl, případně zrušil a věc vrátil soudu I. stupně k dalšímu řízení.

Žalobce navrhl potvrzení napadeného rozsudku jako věcně správného.

Odvolací soud přezkoumal rozsudek soudu I. stupně v rozsahu podaného odvolání i řízení, které jeho vydání předcházelo, dle § 212 a § 212a o. s. ř. a doplnil dokazování (§ 213 o. s. ř.).

Již v předchozím odvolacím řízení odvolací soud z odvolání žalovaného v řízení vedeném u Obvodního soudu pro Prahu 2 pod sp. zn. 13 C 73/94 vzal za prokázané, že sám žalovaný v odvolání uvedl, že jako správce sporného pozemku byl veden [REDAKCE], který hospodářskou smlouvou převedl správu nemovitosti na právního předchůdce žalovaného. Žalovaný byl po celou dobu výstavby Depa Hostivař v dobré víře, že stavbu provádí na pozemku, k němuž má právo hospodaření. Až po ukončení výstavby zjistil, že jako vlastník pozemku parc. č. [REDAKCE] v k. ú. Strašnice je v evidenci nemovitostí uvedena [REDAKCE]. Následně [REDAKCE] nebyl schopen doložit nabytí uvedeného pozemku do vlastnictví státu a své správy a prohlásil hospodářskou smlouvu za nedopatření a převod správy za neplatný. Žalovaný nepopírá, že v průběhu stavby použil část pozemku pro uložení materiálu vytěženého při stavbě Depa Hostivař, ale bylo to v souladu s rozhodnutími příslušných správních orgánů. Veškerý materiál je nezávadný, jde výhradně o výkopek při stavbě Depa Hostivař.

Ze znaleckého posudku ze dne 15. 5. 1997 [REDAKCE] znalce z oboru geodézie a kartografie, vypracovaném v řízení vedeném u Obvodního soudu pro Prahu 2 pod sp. zn. 13C 73/94, vzal odvolací soud za prokázané, že původní terén pozemku parc. č. [REDAKCE] o výměře [REDAKCE] byl překryt mohutnou skládkou, která nebyla rekultivována, povrch pozemku je prakticky bez souvislého rostlinného krytu, plný lokálních nerovností, kamenitý, s výstupy skladované stavební suti až k povrchu terénu. Svah skládky je místně narušen erozními rýhami, způsobenými odtokem povrchové vody po vegetačně nezajištěném svahu. Pozemek nevykazuje známky žádného využití s výjimkou minulé skládkové činnosti, která byla zjevně již zastavena. Využitelnost pozemku žalobkyní je velmi problematická.

Ze znaleckého posudku č. [REDAKCE] ze dne 26. 4. 2015 [REDAKCE] [REDAKCE] vzal odvolací soud za prokázané, že pozemek parc. č. [REDAKCE] je zavezen skládkou (navážkou) o výšce cca 5 metrů, na pozemku se nenacházejí žádné porosty,

povrch je částečně travnatý, značně nerovný, na povrchu jsou znatelné zbytky stavební suti a kamenů. Pozemek byl původně ornou půdou, během výstavby Depa Hostivař byl vyjmut ze zemědělského půdního fondu a druh pozemku byl změněn na ostatní plochu. Následně byl pozemek využíván jako plocha řízené skládky. Skládka není rekultivována. Skládka bez rekultivace se nachází na celém pozemku.

Po takto doplněném dokazování dospěl odvolací soud k závěru, že odvolání žalovaného není opodstatněné.

Odvolací soud vycházel při svém rozhodování jednak ze skutkového stavu zjištěného soudem I. stupně popsaného výše, jednak z jeho doplnění na základě výše uvedených znaleckých posudků a odvolání žalovaného v řízení vedeném u Obvodního soudu pro Prahu 2 pod sp. zn. 13C 73/94.

Odvolací soud se již v předchozím zrušovacím usnesení ze dne 7. 3. 2014 č. j. 14 Co 428/2013-154 zabýval námitkou promlčení nároku žalobce a dospěl k závěru, že nárok žalobce za dobu od 22. 9. 2008 do 22. 9. 2010 není promlčen.

Dle § 107 odst. 1 zák. č. 40/1964 Sb., občanský zákoník (dále jen obč. zák.) právo na vydání plnění z bezdůvodného obohacení se promlčí za dva roky ode dne, kdy se oprávněný dozví, že došlo k bezdůvodnému obohacení a kdo se na jeho úkor obohatil.

Dle odst. 2 citovaného ustanovení nejpozději se právo na vydání plnění z bezdůvodného obohacení promlčí za tři roky, a jde-li o úmyslné bezdůvodné obohacení, za deset let ode dne, kdy k němu došlo.

Žalobce podal žalobu dne 22. 9. 2010. Ze žalobních tvrzení a soudem I. stupně zjištěného skutkového stavu vyplývá, že žalobci v roce 2008 bylo známo, že žalovaný se na jeho úkor bezdůvodně obohacuje tím, že na pozemku žalobce je dosud od 80. let navezena a uskladněna zemina z výkopových prací z výstavby Depo Hostivař. Ke splnění předpokladů pro počátek běhu subjektivní promlčecí doby však nemůže dojít před tím, než bezdůvodné obohacení vůbec vznikne. K bezdůvodnému obohacení žalovaného v období od 22. 9. 2008 do 22. 9. 2010 docházelo každý jednotlivý den užívání pozemku žalovaným bez právního důvodu, tj. skladováním zeminy na pozemku žalobce. To znamená, že dvouletá promlčecí doba za uvedené období nemohla do okamžiku podání žaloby (22. 9. 2010) uplynout.

Soud I. stupně správně posoudil vztah účastníků dle § 451 odst. 1 obč. zák., dle něžž kdo se na úkor jiného bezdůvodně obohatí, musí obohacení vydat.

Dle odst. 2 citovaného ustanovení bezdůvodným obohacením je majetkový prospěch získaný plněním bez právního důvodu, plněním z neplatného právního úkonu nebo plněním z právního důvodu, který odpadl, jakož i majetkový prospěch získaný z nepoctivých zdrojů.

V projednávané věci soud I. stupně správně uzavřel, že bezdůvodné obohacení žalovaného na úkor žalobce spočívá v užívání pozemku ve vlastnictví žalobce žalovaným bez titulu opravňujícího ho užívat cizí věc. Užíváním nutno rozumět skladování materiálu vytěženého při stavbě Depo Hostivař v žalovaném období od 22. 9. 2008 do 22. 9. 2010 na pozemku žalobce. Majetkový prospěch vznikl žalovanému tím, že v uvedeném období skladoval materiál na cizím pozemku, aniž by za to platil úhradu a aniž by se tedy jeho

majetkový stav zmenšil o prostředky vynaložené v souvislosti s právním vztahem, který zakládá právo věc užívat (viz. též rozhodnutí NS ČR sp. zn. 25Cdo 845/99, 32Odo 823/2003).

Již právnímu předchůdci žalobce bylo vydáno žalovaným bezdůvodné obohacení za užívání (skladování zeminy) téhož pozemku, ovšem za jiné období, jak vyplývá ze spisu vedeného u Obvodního soudu pro Prahu 2 pod sp. zn. 13 C 73/94. Sám žalovaný v odvolání proti v uvedeném řízení vydanému rozsudku uvedl, že pozemek při stavbě Depa Hostivař v dobré víře použil pro uložení materiálu vytěženého při stavbě. Podstatné pro rozhodnutí v této věci je, že stavební suť se nachází na celém pozemku ve vlastnictví žalobce a tak tomu bylo již v předchozím řízení 13C 73/94 (jak bylo zjištěno z obou shora citovaných znaleckých posudků), rekultivace pozemku dosud provedena nebyla a žalovaný tak i v rozhodném období od 22. 9. 2008 do 22. 9. 2010 užívá pozemek ve vlastnictví žalobce tím, že na něm nadále uskládňuje materiál vytěžený při stavbě Depa Hostivař, aniž by měl titul k tomuto ho opravňující a tím se na úkor žalobce bezdůvodně obohacuje, jak bylo výše vysvětleno. Není ani rozhodné, že pozemek dle tvrzení žalovaného užívají i třetí osoby tím, že zde rovněž uskládňují materiál ze stavební činnosti. Podstatná v této věci je skutečnost, že pozemek v žalovaném období užíval žalovaný a z tohoto důvodu je povinen vydat žalobci bezdůvodné obohacení.

Výše bezdůvodného obohacení za užívání věci bez právního důvodu se určí peněžitou částkou, která odpovídá částkám vynakládaným obvykle v daném místě a čase na užívání obdobné věci, zpravidla formou nájmu (viz. též rozhodnutí NS ČR sp. zn. 25Cdo 2578/98 uveřejněné ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek pod č. 53/2000). Účastníci učinili nespornou částku obvyklou za užívání pozemku žalobce k uskladnění stavebního materiálu ve výši [REDACTED]/m² za rok. Soud I. stupně proto správně určil výši bezdůvodného obohacení za dva roky ve výši [REDACTED]. Odvolací soud považuje za nutné k výši bezdůvodného obohacení uvést, že nájemné z pozemků je cenou zboží ve smyslu zák. č. 526/1990Sb., o cenách a jeho výše může být postupem upraveným tímto zákonem regulována. Při určení výše bezdůvodného obohacení spočívajícího v užívání pozemku pro jiné než podnikatelské účely bez právního titulu, je třeba přihlídnout k cenovému omezení, neboť legálně nelze ani platným nájmem získat více než dovoluje předpis. Regulace cen nájemného v období let 2008-2010 byla provedena cenovými výměry Ministerstva financí ČR (01/2008, 01/2009 a 01/2010), dle nichž maximální roční nájemné činilo za nájem pozemku v Praze neuvedeného v písm. a-c) výměrů [REDACTED]/m²/rok. Výše bezdůvodného obohacení, kterou učinili účastníci nespornou, je tedy hluboko pod uvedenou maximální hranicí a i z tohoto důvodu ji odvolací soud považuje za adekvátní všem okolnostem.

Soud I. stupně správně přiznal žalobci kromě jistiny i úrok z prodlení s odkazem na ust. §517 odst. 2 obč. zák. ve výši dle nařízení vlády č. 142/1994Sb. Odvolací soud pouze nesouhlasí s počátkem prodlení žalovaného. Žalobce v žalobě netvrdil nic o tom, kdy a jakým způsobem vyzval žalovaného k vydání bezdůvodného obohacení. V takovém případě je nutno považovat za výzvu věřitele k plnění dluhu (§563 obč. zák.) žalobu a žalovaný byl povinen splnit svůj peněžitý dluh prvního dne po doručení žaloby. Žaloba byla doručena dne 20. 1. 2011, dne 21. 1. 2011 byl žalovaný povinen splnit dluh a dne 22. 1. 2011 se ocitl v prodlení.

Ze všech uvedených důvodů postupoval odvolací soud dle §219 o. s. ř. a napadený rozsudek ve výroku I. jako věcně správný potvrdil ohledně jistiny s úrokem z prodlení od 22. 1. 2011 do zaplacení a dle § 220 o. s. ř. rozsudek ve výroku I. změnil ohledně úroku z prodlení za dobu od 23. 9. 2010 do 21. 1. 2011 a v této části žalobu zamítl.

O nákladech řízení před soudem I. stupně rozhodl odvolací soud dle §224 odst.2 a §142 odst. 2 a §146 odst.2 věta první o. s. ř.

O nákladech odvolacího řízení bylo rozhodnuto dle §224 odst. 1 a §142 odst. 2 o. s. ř.

Žalovaná, která byla v řízení úspěšná v 80% (původně byla žalovaná částka [redacted] s přísl. a žalobce byl úspěšný do [redacted], tj. 20%), se náhrady nákladů řízení vzdala.

O nákladech státu bylo rozhodnuto dle §148 odst. 1 o. s. ř. podle míry úspěchu účastníků ve věci. Náklady činí odměna a hotové výdaje znalce. O výši nákladů státu bude rozhodnuto samostatným usnesením, neboť znalec u odvolacího jednání požádal o poskytnutí lhůty k vyčíslení odměny a hotových výdajů.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí **l z e** podat dovolání do dvou měsíců od doručení rozhodnutí k Nejvyššímu soudu ČR prostřednictvím soudu I. stupně, jestliže rozhodnutí odvolacího soudu závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe odvolacího soudu nebo která v rozhodování odvolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešená právní otázka posouzena jinak (§ 237, § 239 a § 240 odst. 1 o. s. ř.). Přípustnost dovolání je oprávněn zkoumat jen dovolací soud.

V Praze dne 14. srpna 2015

JUDr. Jana Š r é d l o v á v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
[redacted]

U s n e s e n í

Městský soud v Praze rozhodl předsedkyní senátu JUDr. Janou Šrédlovou v právní věci žalobce: [redacted] nar. [redacted], bytem [redacted], zast. JUDr. Hanou Vrbovou, advokátkou v Praze 2, Slavíkova 27, proti žalovanému: **Dopravní podnik hl. m. Prahy, a.s.**, IČO 00005886, se sídlem Praha 9, Sokolovská 217/42, o zaplacení [redacted] s přísl., k odvolání žalovaného proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 9 ze dne 4. září 2014, č. j. 10C 251/2010-184,

t a k t o :

Záhlaví rozsudku zdejšího soudu ze dne 14. srpna 2015, č. j. 14Co 493/2014-226, a záhlaví usnesení zdejšího soudu ze dne 5. října 2015, č. j. 14Co 493/2014-237, s e **o p r a v u j e** tak, že správně je přezkoumávaný rozsudek k odvolání žalovaného **ze dne 4. září 2014, č. j. 10C 251/2010-184.**

O d ů v o d n ě n í :

V písemném vyhotovení rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 14. srpna 2015, č. j. 14Co 493/2014-226, a v písemném vyhotovení usnesení ze dne 5. října 2015, č. j. 14Co 493/2014-237, došlo ke zřejmé nesprávnosti, neboť v záhlaví rozsudku i usnesení byl jako přezkoumávaný rozsudek soudu I. stupně k odvolání žalovaného uveden nesprávně rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 9 ze dne 21. března 2013, č. j. 10C 251/2010-104, ač z odůvodnění obou rozhodnutí Městského soudu v Praze je zřejmé, že byl přezkoumáván rozsudek téhož soudu ze dne 4. září 2014, č. j. 10C 251/2010-184. Předsedkyně senátu odvolacího soudu proto postupovala dle ust. § 164 o.s.ř. a tuto nesprávnost v obou rozhodnutích opravila vydáním opravného usnesení.

P o u ě n í : Proti tomuto usnesení **n e n í** dovolání přípustné.

V Praze dne 23. listopadu 2015

JUDr. Jana Šrédlová v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
[redacted]